

AKATALPA

Mart 2020 - Sayı 243

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Hüseyin PEKER

DANTE VE KARATAVUK

İNCE DONANMA

hekim gelsin
yol ortasında vuruluyorum
kısa bir öksürükle: çatal çorba
kasketim vardı kemikten
kaldırma düştü, kırılıyorum
denizde kum kalmadı, balıkta pul
davulu kırmaya yeltenen biriyim
boynumdan vuruluyorum
ak kâğıt üzerine kara yazı
kama ile oğlu gelecek annemin
beşi birlik ile ak gerdanı parlatan
bir gelini olacak doğmadan
ben vadem ile ölmedim
sormayın bu dünyaya doymadan

hekim gelsin
dereden geçerken at değiştiren benim
ismim kahramanlar listesinde yazılı
erken dönem denizcisi:
ince donanma gemilerinde: funda kayığı, sandal
pencereden seyredeceğine, gel beni al
cerrah gelmiş yarem bağlar
beynimi vurdular sol yanımdan
hekim gelsin bitsin bu kara yazı
yağlı kurşun çiçeklendi
iki kez yıkandım aynı suda
parasız ışıklarla aydınlandım
ayva dibi yatmaya var mısın?
kurtaranım yok benim
sözün ters yüz edilmesi eşliğinde
var mısın kama ile vurma kendini?
oğlum diye başlayan ninni

mor şalvarda tükendi iyi mi?
akıttığım türküler, ırmak masalları
efelik şiirlerimde vardı en çok
kalın telli duvakla örttüm sevdiğimi
siste yürüdük, bitirdik, hekim gelsin

Hüseyin Alemdar, Serap Aslı Araklı, Fatma Aras, Ali Osman Avcı, Sevil Avcı, Atnan Başkesen, Mehmet Bayır, Mehmet Binboğa, Ramis Dara, Soner Demirbaş, Rabia Deveci, Muzaffer Develi, Oresay Özgür Doğan, Şerif Erginbay, Osman Serhat Erkekli, Ümrhan Ersin, Seyit Filizkol, Halil Gediz, Mustafa Güçlü, Nihan Işiker, Gülsüm Işıldar, Erkan Kara, Müştehir Karakaya, Beytullah Kılıç, Turgut Kızıldağ, Zahide Y. Koçyiğit, Arif Mete, Esra Murutoğlu, Sinan Onur, Mine Ömer, Hızır İrfan Önder, S. Emre Özcan, Seyhan Özdamar, Hüseyin Peker, Muharrem Sönmez, Kazım Şahin, Ümit Şener Ta, Turgut Tan, Şerif Temurtaş, Şerif Tezgörenler, İbrahim Tığ, Nurgül Ulu, Halim Yazıcı, Ümit Yıldırım, Vedat Yıldız.

Ramis DARA

Geçen bahar doya doya yaşadığım için sevindiğim, bu yıl yakında yaşayacağım diye sabırsızlıkla beklediğim, 60 küsur yılda fark edemedim diye hayıflandığım, bir şey var: Karatavukların aşk şarkıları!

Elbette çocukluğumdan bu yana epey biliyordum bu kuşları. Ama onları telaşlı, ürpertici ötüşleriyle tanıyor; geçen yıla kadar bahar senfonilerinden habersiz yaşıyordum.

Geçen bahardaysa kandım kanadım doydum, Uludağ eteklerinde. Her bir köşeden havaya onların nefesli sazlarının iç açıcı akıcı yakıcı nağmeleri ağıyor; dört başı mamur, doğaçlama, bir pastoral senfoni icra ediyorlardı, sabahtan akşama.

Bu karatavukların, Dante'nin *İlahi Komedya*'sının *Áraf* bölümünde şöyle geçtiğini görünce şaşırıp kaldım:

*'Senden korkmuyorum artık!' diye Tanrı'ya bağırdım.
tıpkı hava açınca, böyle yapan karatavuk gibi.*

Değerli çevirmen Rekin Teksoy bu dizelere şöyle bir dipnot yazmış:

"İtalya'nın Toscana ve Lombardia bölgelerinde kışın güneşli günlerine karatavuk günleri denir; güneş açınca karatavuk salına salına dolaşır." (İ. K., Áraf, 13. kanto, 122-123. dizeler.)

Mitolojik ve tarihi adlar galerisi gibi ilerleyen bu yapma destanında, ölümsüz şair, çevresinin canlı coğrafyasıyla bu gözlemine anıştırma yapmadan geçmiyordu.

Bir de bir "yavru leylek" gözlemi var ki, yine onca mitolojik tarihi aktarım arasında, insana bravo dedirtiyor:

*Yavru leylek kanatlarını açar
uçmaya kalkar, sonra yuvasından ayrılmayı
göze alamayı indirir ya kanatlarını;
benim de içimdeki soru sorma isteği
bir kabarıp bir diniyordu,*

kimi kez dudaklarım kıpırdıyordu (İ. K., Áraf, 25. kanto, 10-16. dizeler.)

Bizde yarım yüzyılı aşkın süredir egemen olan büyük kentin içsiz uçsuz suşuz bireyinin anlatılıp durulduğu şiirlerde, bu türden pasajlara, anekdotlara, gözlemlere ne kadar rastlıyoruz? Rastlıyoruz mu?

... Sen de düşün ey lavuk
Sallayıp durma kavuk
Kulağa elmas küpe
Dante ve karatavuk...

Hüseyin ALEMDAR

GÜNLERİN DEĞERİ, KIRMIZI PAZARTESİ, SONSUZLUK VE BİR GÜN

Turgut Uyar*
Erol Durak** ve Sâdık Karlı*** için

- 1
On beş yıl var kalbimi gövdeme koyup tartılmadım
yıllarım bir bir parmak uçlarımdan kayıp gitti
kalbim de gençliğim de aşktan ve acıdan pelikül
:boynumdaki kalıcı dövmem Sevmek Zamanı
- 2
Tin ve ten hazzı kırk suçum kırk bir günah var
yasım ve yeisim şiir olmasaydı değil dünyayı
Allah'ı bile anlayamazdım
:kadın ve kuşlar din lekesine rağmen mü'min!
- 3
Kendimi bir kadına ektire biçtire anladım ölümü işte
alyansın bisturi değilse kanla ölçülür günlerin değeri
biçare, kalpten kalbe giden yol bile kapalı
:aşk çalı çırpı dünya ne yapsan ayakyolu!
- 4
Arka cebimde taşıdığım sustalı kalemim kadar cesur değil
gizli başyapıtım Kırmızı Pazartesi de Mutsuzluk hiç değil
yaka cebimdeki kelebek ölülere Rüştü Onur yâdı sadece
:bağışla ömrüm, sana ve ölüme rağmen korkağın tekiyim!
- 5
Otuş beşimden beri Sonsuzluk ve Bir Gün demir keleşim
Emirdağın Hüseyindağı yaptım yapalı rakım hilesi rakım
kırk birime değil de elli birime nişan aldım demin
:ağırroman ve türküler bittiğinde ikimiz birden ölecektik
hani!
- 6
Ah be Zülâl, gamzene rağmen ilmeğim boynumda
sayende anladım ki, aşk da ölüm de cinsel ve platonik espas
sana ve kendime bakmalarım nasıl da boşluğun basamakları
:adım hem Hü se yin hem kısa parabellum, urdan klaket
biçacağı!
- 7
Artık içimi elleme! Varsın çarpışsın metrolar yeraltı trenleri
mumları yak ve tüm bıçakları söndür aynaları kır artık
göğsümdeki *kelebekuykusu* o klaket de keskin gençliğimi
:son sözü çiviler söylesin gidenler dönmeyecek nasılsa!

*) Artık her şiirim kendime ağıt gibi: Şiir mi, "Sevmenin en güzel yaşlılığı"

***) Kimdir ki Adı Vasfiye!, her kadın iki kez ölür; yarısı evlilikte yarısı sevgilide

****) Ah be Sâdık, Mektup ve Su da Yanar dâhil sen gittin gideli sinemalar Eski Kış!

Mine ÖMER

DEĞİŞİR

Ahmet'e

kapıları güneşe kapattılar
rüzgâra ilâştirildik

geçmiş
katlandığı yerden sustu
donmuş fotoğrafların söyledikleridir
o eski yaz

kusurlu bir öykü kahramanı kardeşim
pencereden bulut çağırır
kar dolar odalar

buzlu harflere sığınan koca yalnızlık
karma karışık romandır kardeşim
ses tonuna tipi yağdırın

yeniden yaz gelsin diyorum duymaz
kardeşim savaş alanı
üzerine dökülen acıları kurşunlar

gözlerinde soyut tepecikler
canı yanar tırmanmaktan
sıcak kahve kokusu koyarım aramıza
yeryüzü ısınır kardeşim gülümser

bugünlerde sevdiği bir şarkı gibidir hayat
umut koydu küçük kedinin adını
yüzündeki zamandır yıkanacak

geceler ay ışığından süslenir
karanlıklar değişir
kardeşim de...

Muzaffer DEVELİ

SARIŞIN ADAMLAR GAZELİ

-I-
kurşun, kalemde de yara açar;
kurşun kalem de yaralar

-II-
çok adam doğurdum en güzeli sendin
sevişmek teninde yönünü bulamadığım dokunuş

-III-
düşerdim bir ayraç gibi kitabın en güzel yerine
unutulmuş bir ev: kaç kişiyi ağırılar gönül

-IV-
ah! örtünür her yalnızlık bir gölgede
beni bir kitap gibi aç, örselemeden...

-V-
boynumda kolyesi, bağrım az çivit çok gök
vedası sanki gözlerinde saklı sarışın adamların

ETKEN MADDE

kitaplığın en dibine koymuşum bulmayım diye
5 kalpli o yalnızlığı ama buldum
insan ne yapacağını bilemiyor işte
bulduğunda hüznü dönmelerini bu şeylerin
ve düşünüyorum üzerindeki tozlara bakıp
nasıl sahip çıkmışlar benim olmayan zamana
binlerce anne yüreği sanki
ve diyorum en etkili şey insanlar arasında
bir maddenin kadın hali
yavaş ve en sert şekliyle öğrendik
kimse annesiz doğamaz

birden çatallanıyor günün en sevdiğim anı
o kadar uzak değilken bile
en yalıtkan kibrine dönüşüyor gölge
ayakların götüremeyeceği bir mesafede
zamanın kavrayamayacağı o şey
sinsi bir roman karakteri içimde ve dışımda beliren
yalnızlık bir dua gibi
kalbim sen beni sağ bırakma

artık netleştirelim şunu
aynayı buğdayı kamerayı
aklı kalbi ve salamurayı
artık yenilmeyen bir göz
kөрlenmiş uçlarında atmosferin
göğsünü yalnızlıkla sıvılaşmış duvarcılarının
kemiklerin giderek azalan yararına
genişleyen damarlarına günlerin
yürüyüp geçiliyor artık
geceleyn gölgesine bile güvenmiyor
kadın olmanın her yanına yapıştırılmış
bir yas belgesi
artık netleştirelim şunu
aramızda geçilmeyen bir deniz yok

eskiden olsa takmazdım böyle şeyleri
şimdilerde zor oluyor kendine aldırılmamak
işleri hal yoluna koymak mesela
yerini öğrenmek kırlangıç yuvalarının
eskiden olsa dönüp bakmazdım
oysa durup saatlerce izliyorum bulutları
daha dikkatli dinler oldum insanları ve anlattıklarını
sonu hep hüsrarla bitse de *hayat* diyorum
kimsenin itirazı omuyor buna

eskiden olsa yarın varmış gibi uyurdum
artık yatağımı aktif bir yanardağ ağzına seriyorum
bak bu aklım ve gönlümle yaptığım sapan
eskiden olsa ayıplardım
şimdi nerde görsem taşıyorum yalnızlığı
bana ne demedim
ne gördüysem ne duyduysam
sana ne yaptılar bana ne demedim
göz kapaklarına çöktüğünde kederli bir akşam
sahtelik azalttığına aramızdaki anlamı
bane ne demedim anlatırım hiç yoksa
her rastladığım kişiye
bilmesem okumayı ve yazmayı

GAYYA

göge düştüm
düşüğüm yer yeterince yüksek mi

beşinci katta bir kuyu
- gayya mı? -
içimde boşluğun anlamsız tadı
bu kuyuyu sanki ısıtmış Tanrı
- evet, gayya! -
çabalıyorum ki çıkmaya!

gittikçe büyüyen bir boşlukla
açıklanıyor şimdi belleğim
ama açıklayamıyor boşluk kendini

içimde tükenen sesi uğurlamak adına
ellerimin ipini bıraktım
kuyunun
- kuyummuş -
karalığına uzandım

bana ne demedim
bütün organlarım sağlıklı ve yerindeyken
ölümün bir hükmü olacaksa
alsınlar kalbimi o gün geldiğinde
bari onunla devam etsin yaşamak

sana ne anlattılar bana ne demedim
bazen sözcükler gizler ama gerçek olanı
sadece benden duymanı isterdim
seninle ilgiliyken bütün hayat
bana ne demedim
yanlışlıklar hep olur
berberin yanlış düzeltilebilir
mühendisin yanlış biraz daha zor
çiftçinin yanlış kıtlık demektir
öğretmenin yanlış çok ağır
kasabın yanlış eline mâl olur
terzinin yanlış bir varoluş krizi
doktorun yanlış seni kalpten eder
ya senin yanlışın bazen koca bir evren
düşünmesen de olurdu bunları
bunları yani
sabah uyandığında üşümesini ayaklarının
ve neden yanlış tarafındaymış gibi hissetmen
seni hayata bağlayan her duygunun
sanki kederi şişeleyip herkese içirmişler
ve herkes biliyor dünyanın neden bu halde olduğunu
yanlışlıklar hep olur istemesen de
yanlışlıkla vurulabilir bir yolcu uçağı
elin bir otobüste yanlışlıkla değebilir bir kadına
bu seni linç eden bir sonun hikâyesi
artık uzak dediğin her şeyin içindesin
ve dünyada saklanacak bir yer yok
google da azrail gibi seni nerde bulacağımı
iyi biliyor...

ŞİİR İÇİN BİLİNÇALTI PARAGRAFLARI XXVI

Oresay Özgür DOĞAN

"Kusurların hoşuma gitmiyor."

Şairliği koruma ve kollama görevine. Şiirsel vitamin almak için yapılan verimli etkinliklere. Arkeoloji ile antropolojiyi birbirine karıştıran şairlere. Nefes darlığı çeken şiirsel oluşturma yeşil reçete şiirsel eylemin dua ekibine. İncelikli bir eleştiriyi reklama çevirenlere. Şiirsel yolun engebesine aldırmayanlara. Cilalı şiir kuşağının sancılı öznelerine. Başlarda akıllı olup sonradan övgüyle delirenlere. Her üç kişiden beşini şair yapan dergilere. Şaire can yoldaşı paranormal yeteneğe. Tasmalara kasmalara şiirsel pastalara. Şeytani şartlı refleks dokundurmalara. Şiirsel göbek bağı kesilenlere. Ekmeğin yumuşağını bandırıp şiirsel pekmezin imanını gevretenlere. İyi okumalar ve yazmalar dilerim.

*****

Yüksek Alımlı Övgünün Anatomisinden. Sayın Eleştirmen Şair! Siz, bu siyah denizin ortasında, hayal kırıklığından uzak, heyecanla, taltif edilmiş içsel bağınızın yalvacına öykünen sözcüklerle örülmüş gurur paragrafınızı terk edilmiş varlığımızın kıskanç hüznüne serdiğinizde, dokunduk, zamanla mekân arasındaki kadim boşluğa. Referans kılıdı, küçük lirik alışkanlıkların ağırlığı büyük uyumunuza. Sonra yaratıcı eylemi kutsayan tanrının kuşları giyiniş baharını, dillerinde büyüyen sevinçleriyle seslendiler: Ey yeryüzüne indirilmiş derin suskunluk, bu ölümlüyü şansıyla bağışla gönenç defterine. Ah, yalnızlar birbirinin dilinden anlar. Daha giriş sayfalarında, beni kendimden geçiren, terli zamanlarınızın meylinde damıtılmış sihir, şu zavallı hissiyatımın naçizane tümcelerinin yok sayılmış dilimden dökülmesine neden oldu. Galiba sizi okudukça, tarafı imkânsız bir yolculukla duygudan manaya, manadan duyguya çoğalacağım. Ne güzel, okur tarihim yine taze yapraklarına kendisine layık şiirler saklayacak! Gün geçtikçe biraz daha azalan raflarda yerini alan değişme ve kabullenme arasındaki çelişkinin bilgeliğini resimleyen o arınmış ruhunuzu okşamak, mutluluğuna ortak olduğum bir vitrin düğünüdür benim için. Bu büyük düğünde tutkularımıza işlediğiniz çılgın deneyimlerinizi sevgili yazgılı bir gerçekçyle sarsılmaz gerçeğinize baş tacı yaparak yaşamı ve aşkı tarif edişiniz sonra analizler, direnişler ve metaforlara ayna tutan okuma notlarınızın duvarlarımıza çizdiği pencereden içeri sızan ışık... İşte yine sustuğumuz yerdeyiz. Edebiyata önem veren tutumu zenginleştirmek isteyen eyleminiz, yeryüzünün bütün işgallerine direnmek için nasıl da sesini yükseltiyor.

*****

İşte, ev tipi şiir, ev tipi eleştiri, ev tipi farkındalık. Artık, tadımlık cümleleri de tadımlık dizeleri de seviyorum. Terazinin gözünde giyinmiş şairin çıplak okuru betimlediği yazılar. Şairin züccaciye ile olan etkileşimi ve çelişkisi. Ahlak tarihinin çöplüğünü eşeleyip toplayıcılar. Biliyoruz artık: Sözcüklerini çağırıyor, başucunda asılı ilk öpücük. Kabuğunu kırmış sevdiklerine özel yaramazlıklar. Büyük itiraflarıyla derin sonuçları doğuran güzel sesli oluntular. Şiire cine işi gücü olmayan imgeler. Pekiştirme çalışmaları için bir bardak çay eşliğinde modern çimdiklemeler. Dünden itibaren yeni bir şiirsel boyuta geçtim: Soruyu ben sorduğumda cevabı kolaylıkla verebiliyorum. Böylesi daha iyi oldu! Evet. Şimdi

dergi çalışanlarını da, bir edebiyat kimliği çıkararak, şairden sayan çılgın şair-aboneleri şair adaylarını bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum.

*****

Bir flâneurdur şair, aklımızın nefesini kesen. Neyse! Hep görkemli "Aynen" sözcüğü ile zihinsel faaliyetlere katılanların avlusunda, şairin kendi biçimini seyretmesinin tatmin edici çekiciliğini de hesaba eklemek gerekiyor. Ölçülebilir ayrı bir tadı olan ve el üstünde tutulan ayırıştırılmamış karşı pencere yalnızlığıdır doğurgan bu vakur duruş bu bedensel ve ruhsal dinginlik, iki uçlu biçimler giyinen. "Gecede kaybolan ateş değil, gecenin kendisi ateşten kopup gelen." Edebi atık taşıyıcıları. Kuşku ve yaratı arasında kuruyan şiirsel dostluklar ve beğeni. İzin almadan yazının içine yerleşen sözcükler ve işaretler. İflah olmaz buzul çağının şiirsel zorbalığı. Eti kemiğinden sıyrılan poetika. Küsegen kör ebe. Kadere inanan yanılğılar. Yarıyı yenmiş karizma. Ateşi söndüren deneyim. Algıya yakalanan kara tablo. Modern çağda mülevves çalınlar. Saygıyla eğilen insan. (Bir insan saygıyla kaç cm eğilebilir?) Taziye şiirleri. Epifani.

*****

Akıl karıştıran şiirsel bir bakışı getirip o masmavi kalbinizin ve masmavi gözlerinizin ayakları dibine sermek için yaşlanmış sözcüklere ikinci bir hayat vermeye çalıştım. Anlamlar örtüşmedi ayırdı. Görsel dilini uyandırıyor aşk, gerilimlerin gölgesinde ki şimdi siz, yaşamla çelişmek için, şiirsel sıkıntılar oluşturan bu yığın ortasında... Yine aynı olayı yaşadım: Bedenimden ayrıldım ve bir süre geceden sabaha yürüyen insanlı yanı olan şiirimi seyrettim. Kıyıya vuran cesetler var. Umarım şiire meyilli ve yatkın incelikler kiracısı okur farkına varmaz. Ve umarım yarın akşam dünya dışı zeki varlıklar tarafından okunması dileğiyle şiirimi bir uzay şişesiyle sonsuzluğa uğurlarım.

*****

Bir şairin, "Şiirin yaşamdan beslendiğini..." tümcesini okuduğumda hayretler içinde kaldım. Şiire dair her gün yeni bir yorumla karşılaşmak şiirsel hazza sürme çekiyor. İçimizdeki bataklık kuruyacak. Neden, okullarda, şiir dilini zorunlu bir ders olarak müfredata davet etmezler ki? İşte soru formundaki özlü sözüm budur! Bu arada, bu asude zamana inat "çıldırılmış bir halde" yazanlar da varmış. Olacak böyle şeyler! Konsantreden konsantrasyona oradan sözcük konservesine... İyi dergilerin eşliğinde. İşte aramızdaki uzaklıktır o an, insan-öznenin acımasızca belirlediği. Kaba bir bencilikle okuyup yazınca...

*****

Yenilgisine dokununca "o saf melankoli" ağırbaşlı ağdalı diliyle estetik darbeler vurarak kâğıdını işgal ediyor, örselenmiş benliğine hazırlanmış sözcüklerle güzel yazılar bekleyen. Tutunmaya çalışıyor anlam avcısı pıhtılaşmış imgelerle. Esirgenip korunuyor kabuk. Tadıyla taşınacak kelli fellî yalnızlık.

*****

İnsan, güneşli bir güne, gadası alınmış şiirsel özlü bir söz okuyarak başlayınca, yani insan, manası mana yoğun istekli anlamlar tarafından çekilince akıl içine... Yani tezahürün safları sıkıştıran birkaç kıskırtıcı sözcükle açık hava

EPİGRAFİK MIRILDANMALAR

I/

Baba diyorum, incinmiş yazdan
bir ıslık çamların ağzına yakışık

çok orman ki sığla geçitlerinden
güneyle yaz sağanakları kaçını

nane kokulu iç bahçelerimde
eksilmiş narlar dalında kallavi

alnıma inmiş Toroslar dikine,
mor pürenleriyle ön balkonda

II/

anne diyorum, hayal defterinde
çulluklar geçiyor boylamımdan

gölün üstünde erguvan çemberi
balıkçı türküleri, ağlardaki kefal

al diyorum dumanlı kamışlardan
rüzgârın fısıldadığı paslı mızrağı.

III/

kesilmiş içimde incirin kar sütü
bakırcılar çarşısına uzak geçmiş

rampada bitsin diyorum asfaltın
nilüferlerin sınıandığı yerde safır

ney ağzımıza lehimli sülfür şarkı
zımpara taşı, annesiz, babasız döl

varlıkla yokluk arası cinnet valsii
ilk ölüm vuruşu tekleyen akrebin

IV/

baba biçiyorum, silinmiş atlastan
bir fırtına vadilerin ağzına alışıık

anne çiziyorum, unutma defterine
kuşlar göçüyor, şehrin yalazından.

---

melankolisini betimlemesi... Ah, aynamdır bu sihirli deniz! Bir kahve içeyim, allegoric incelikli durumlar için.

Artık, acı sizin metresinizdir! Ki sabahın beşiydi! Ne düşüneceğim ki bu saatten sonra! Elma şekeri sevgilimden beni gıdıklamasını rica ettim. Bak, sonra düşüneceğim dersin, düşünemezsin. Soyut mu olsun somut mu, karar veremezsin. Kendine mukayyet olamazsın. Hırsını alamazsın, daha da ileri gidersin edilgin mi olsun, etkin mi, dersin, sentezci mi, sistemli mi, kuramsal mı ideolojik mi? Sonra anlam anlamı kovalar farkına varamazsın. Ya böyle işte, bu işler öyle kolay değil işte! Ah, acemiler arasında kalmak insanı ziyadesiyle üzüyor! Buzdolabının bile günde 1 kere buzlarını kırdığı bir zamanda, işte bu gelinen civan noktada temel düşünüş biçimlerinin gölgesinde bir "Boş Zaman Sosyolojisi"nden beslenip göz kamaştırarak birbirini memnun etmek için birbirine felsefe satan rol delisi bir saat sahibi bazı yerli sıkı düşünürlerin şiirle etkileşimleri de şiirsel ufuklara ufuk açıyor. Ölü haz kaçınıları

SARKACINDA KEHANETİN

üç kart çekiyorum
geleceğe dair üç adam, üç yıldız, üç asa
kaybolduğum gibi dünya sokaklarında-
yitip gidiyorum
ceplerimde ellerim ereksiz

tanın ağarmasını bekliyorum sabırsız
balkımasını duvarların
camların aynalaşmasını
klavye sesleri çatırdıyor ha bire
iyi lokasyonlu, iyi beyler, iyi hanımlar
işlerini iyi görüyorlar gece

gündüz
ama görmüyorlar bir türlü kar tanesindeki
o uçsuz hazzı, o ilençsiz dinginliği
bazılarıysa bakmadan her şeyi...

titretiyor rıhtımda vapurlar denizi
kar tanesindeki sırrı kimse anlamadı
bakıyorum, orada, üç kart çekiyorum
kılıçlar, tahtlar, ejderhalar
ağardı ağaracak tan
balkıdı balkıyacak düşler

gözlerimin dövizinde –limit 0
altına çekiyorlar hüzüğülleri

ekranlar-rakamlar-yazı(lım)lar
onparmak, ikigöz, birkulak
titretiyor geçmişi düdüklükler
kimileri sadece geleceğe tutsak

sarkık dudak uçlarında
ağaran saçlarda
wilde'in genç kralı –hani nasıl
parlar çıplak

gençleşsin annem
gençleşsin zaman
rahmime dönene dek

saksafon çalsın tüm çiçekler

---

için 'Derin Bilgi Dönemi'dir, bu ölçülü keyfin gizi.

*****

Sevgili okur, yine beni kıskanmışlar! Ne isterler ki benim gibi ayrıksı, dalının tomurcuğu tutkusuna bel bağlamış duyguman bir şair yazar ve eleştirmenden. Acaba bunda doğuştan şiire meyilli olmamın bir etkisi var mı? Bilemiyorum, bilemiyorum! Artık bu aşkınlığı, cübbesini giyinmiş büyük ve kırılğan aklımın eleştirisine indirilen atıştırıcı bir dayanışmanın lekeli bir sevinci olarak görmeye başladım. Peki, nereye kadar? Ah imgelerim ışık tutuyor kötülüğe, susuyor bana benzemek isteyenler. Ayrıca benim gibi şiir tanrısından el almış nazenin bir gnostığe nazar değmesinden de korkuyorum. Rica ediyorum ve lütfen kimse beni kıskanmasın çünkü ben kendimi kıskanıyorum. Ben kendimin yorumuyum. Ah "hummalı bir geceyim" süslenmiş kör dürtüye.

Ümran ERSİN

YEŞİL ATEŞ BÖCEĞİ

hangi düş çağırmağa kalksa
gözlerim
avlu sessizliğine bürünür
kendine bükülü kırgınlığı
bulunmaz
hiçbir hasar kaydında

hüzün salkımı döküldükçe
her köşeden çoğalıyor yankısı

ben sende böyle günler
kendimi unutmuş kelebeklere düşeli
kanadı neşeleyen renk
belki sevinç şaşkınlığı peşi sıra giden
kendinden uzaklı yanar döner
kuytululuğuna şen yeşil ateş böceği
ne zaman dizelere karıştığını görsem
soluğun diye konakladığım
harfleri örterim üzerime
söyleyemem
ama bilir ateş böcekleri
rüzgârda uğuldayan yaprak
sabah cıvıltısı kuş
kıyısından ayrı kalamayan dalga
tanıklığı giz değil her birinin
bunu sana diyemem
bilemezsin bu yüzden

Turgut TAN

DALGINLIKLAR

Bir günlük ömrü olan
Dört kanatlar tozlu, rengârenk olan
Titrek uçuşlu kelebekler
Oradan oraya, bir çiçekten çiçeğe
Serçe cıvıldaşmaları saçaklarda

Yapraklar rüzgârda titriyor
Bebek tomurcuklar dallarda uykuda
Çok gördük bunları
Hayatın rüyasında

Mevsimler, dört mevsim bahar
Sevi olunca heyecanla,
Kar kışın pembe yağar
Nedensiz ayrılıklarda
Gene beyaz yağmaya başlar kar

Gülmenin belirtisi mutluluk
Hava kapalı, yağmurlu da olsa
Ne güzel gün, bugün denir
Parklarda çiçekler rengârenktir

Ayrılıklarda yağmur çiseler
Sizdiniz duyan acılarını
Gönül kırgınlıklarıyla, hatıra dalgınlıklarını

Vedat YILDIZ

UZAK BİR BEKLEYİŞ

"Ben ki kiracıyım bir acıya."
Metin ALTIOK

Ne güzel kadındın sen
Kabzamı özenle süslerdin
Akardı beyaz ipek ellerinde
Pahalı bir çocuk örerdin

Bir mendil silerdi dudaklarını
Dört mevsim saçların dökerdin
Ben sana bakıp uzaklar seçerdim
Sen dötrnala kısraklar sürerdin

Şehirler zapt ederdik hepsi acımasız
Çılgınlıklar büyüttük sonsuz geceler
Bütün pencereler korkunç
Duvarlar boşluğa kiracı

Bir yangın bulsak bağdaş kurardık
İçimiz kın terimizi içerdik
Sen yine de gül açardın
Kalbini açsan sarhoş uyurdum

Ne güzeldin sen çocuk öperdin
Oyuncaklarım kırılırdı üzülmeydim
Sen dötrnala kısraklar sürerdin
Ben en güzel seni beklerdim

Gün vardı güz hem de gece
Parlayan gözlerin vardı sesin
Kırağınlar dönerdi içim sağanak
Ben vardım bir acıya kiracı

Zaman çıkırlığını ezberletti
Ufalanmış gözyaşları kuruttum
Bir korkulu yapboz buldum
Sen vardın bütün acılar kiracı

Atnan BAŞKESEN

HAYAT HIZINDA GELİR ÖLÜM

Ey sevgili yakala beni
Hayat hızında
Rüyalarımın uzaklaşıyorum
Gündüzlerin açık sözlülüğüne
Kapıyı ben açarım
Gecelerin uğursuzluğuna
Kadehler engel olsun
Ey sevgili yakala beni
Nasıl olsa hayat hızında
Gelir ölüm

Kendime uğrasam bulurdum kendimi
Yakın olsa arardım kendimi
Ey sevgili yakala beni
Hayat hızında
Kendimden uzaklaşıyorum

Sevil AVŞAR

KENDİNİ ÖLEN

Ten ölümü giyinir kar altındaysa tin
Tutun elinden yürümek istiyor
Elinden tutar gibi toprağını yanında gezdirenin
Uçarı kuşlarla bir sürgünü sınavan
Kar ışığı usulca aydınlatır öyküsünü kimsenin

Yakından bakıldığında utanır uçurumundan
Yavaş yavaş adımlıyor her yabancıyı
Dünyanın neresinden bir çocuk çılgılığı duysa
Yasını tutar kendini dirilip kendini ölenin
Üzgün çıkıyor sureti hangi aynaya dursa

Uzakta kara batmış dağ köyleri
Kanar durur; mağrur ama çaresiz
Uykularını böler sürekli saygısız bir yarasa
Bulvarlarda far ışığı vurmuş tavşan gözleri
Hayır, beklemeyin o kalabalığa
Henüz o kadar terketmedi kendini

Şerif TEMURTAŞ

AKIP GİTTİ BİR ÖMÜR

yaşlanıp omzuna gecenin
ağtılar yakıyorum magmaya
kanayan çekirdeği dünyanın
öfkenin öldürdüğü canlılar
ah magma

gövdesine koydum gövdemdi bir ağacın
kaldırdım yüzümü baktım gökyüzüne
ateş çingişiyor alnımda kavganın
okyanuslar geçiyor kalbimden
yer kürenin ölüleri

öylesine yalnız ki insan
sığınsam bir ağaç kovuğuna
nefes alabilir miyim bilmiyorum
parçalanmış ömürler
aslında bir volkan kadar
yorgunum bu yaşamda

bir zaman ki öylesine hasret yaşanan
acı mı hiç içi insanın yalın ayak
koşar yalnızlığa bu zamanda
yaralanmasa kalbi
nasır tutar içi insanın

başka bir zaman tünelinden
geçiyorum bu hayattan
kirpiklerim buzul dağ
kalbimin soğuğundan
gel geç ömürler tüketiyor yalnızlıkta
susma gir koynuna yıldızların
bağır bağırabildiğince

mırıldandım durdum
ömrümü yiyen sözcüklerin gölgesinde
kaybolup gittim yalnızlığında gecenin

Salihli, Ocak 2020

Beytullah KILIÇ

PABUCUMDAN ÇIKAN DAM

Düş gördünüz geçti
Öylece şehirlere böldünüz yaşlanmayı
Alışamadınız bu ücrasız gençliğe
Düştünüz
İçiniz kilim ilmeği kadar yoğun
Kırılmamış

Ayakkabınızın tabanı aynı yerden eriyecek
Şu sokak ortasında katledilen Ermeni'yle
Tanımasanız da cebinizdeki deliğin kardeşliğinde
En evrensel bıçakla kesilmiştir damarınız

Her sabah kapıdan çıkmanın ölmesiyle
Eve dönerken dirilememenin yasıdır içinize kırılan ışıklar
Her karanlık avlayacak bir cenin bulur oysa
Her ölüm yakılmamış olmanın mutluluğudur toprağın
kuytusunda
Her aşk karnınızda dans eden sıcaklık

Karınçalanan ayaklarını ararken çocuk düşüne üşüşen
çiçekte
Çarşı kalabalığında kaybolmanın kâbusudur büyümek
Geceleri büyür uyanınca gene çocuk olur
Kar kalınlığını yünü yırtılmış çizmeleriyle ölçerken
üşümektir çocuk
Ölmek denemesidir sireni susmuş bir ambulans
Yaralısını yetiştirememiş

Şarap kurmayı öğrenir her evlat kayalardan temizler bağını
Güne vurur siyah üzümünü
Ayaza vurur şarabını
Arabesk olur

Vurulmak pabuçları delikken daha haklıdır kendi
yumruğuna
Dişlerini bilerken
Kendi yağmuruna gömülür öfkesi
Öğrenir ağaçları taşlamadan da yürünür kalburüstü güneşlere

Vurulmak içi açılmamış kozadan
Ölü doğmak kanatlarına
Öyle tanrı kesiği filozoflanmaktır
İğne deliğinden gülümseme geçirmeye çalışırken
Sol şakağından tek bir saçmayla...
İnce bir nabız sızıyor güneşin kavurduğu boynuna

NADİR GEZER

(Eymir-İnegöl,19.05.1930 - Bursa, 10.02.2020)

Değerli yazar ağabeyimiz Nadir Gezer'i
sonsuzluğa uğurladık. Eserleri ışığımız olsun...

- Akatalpa

HALİM YAZICI İLE SÖYLEŞİ

Ümit YILDIRIM - Halim YAZICI

O Güzel Narin Gelin (1982), *Cevahir Kalbiyle Dolunay* (1984), *Aşk Cazdır* (1989), *Beyaz Atların Yelesinde* (1997), *Aşık hava Sineması* (2005), *Deliceler Aşkına* (2007), *Aşk C'azdır*, *İpekTin* (2008), *Aşkhâlim* (Seçme Şiirler, 2009), *Küçük Bir Harf* (2011), *Küçük Taşlar İklimi* (2013), *Avluda Kuş Sesleri* (2013), *Beyaz Caz Sokağı -Bütün Şiirleri-* (2 Cilt, 2014), *Berber ve Solo Ölümler* (2015), *Çizme Zeytin* (2017), *Sarı Bana Gök Yüzü* (2019) adlı şiir kitaplarının ve birçok şiir ödülünün sahibi Halim Yazıcı ile şiiri üzerine konuştuk.

Ümit Yıldırım: “O Güzel Narin Gelin” 1982’de Türkiye Yazıları Yayınları arasından çıktı. “hep acılar içinde geçti hayatım” ilk dizesiydi bu ilk şiir kitabınızın. Sizin ilk gençliğiniz ülkemizin kaotik dönemine rastlıyor. Adeta bir “korku tüneli”... Tanık olduğunuz acıları da yükleniyor bu dizeler... Şiirinizdeki “dağ”, “akşam”, “kuş”, “silah”, “yalnızlık” sözcükleri 70’li yılların tekrar eden motifleri. Bu temaların yaşanan psiko-sosyal ortamla ilgisi ortada. “ortadoğulu bir çocuğa ağıt” adlı şiirinizdeki acının aradan geçen onca zaman sonra genişleyen ve büyüyen bir yangına dönüşmesi midir sizi bu kadar “acı”lı eden? Beklenen trenin gelmeyişi mi, tünelin sonunun görünmeyişi mi?

Halim Yazıcı: Biz, acımızın farkında değildik ki. Nasıl yaşıyorsak öyle düşünen, çocuk ruhumuzla ve saf inancımızla, çepçevre kuşatılan aklımız ve ruhumuzu koruyarak fabrikalara, okullara, tarlalara insan onurunu ve emeğin yüceliğini taşımaya çalışan ve barış adına büyük hayalleri olan, onurlarını ölümlerin önüne koyan çocuklardık sadece. Okulda, sokakta burnumuzun ucundan vınlıyarak geçen kurşunların küf kokulu gölgesinde geçti gençliğimiz. Her şeyin birbirine girdiği, aşkların yok sayıldığı, sevgilerin gizli gizli kuşanıldığı, acının açıkça yaşanmasının imkânsızlaştığı, kör bir kuyuda yapayalnız bırakılan, merdivenlerimizin ayaklarımızın altından gizlice çekildiği flu zamanlardı. Yanımızdaki arkadaşımızın bir başka gün karşımıza bir başka kimlikle ortaya çıktığı kaos, ölüm günleriymiş yaşananların kısa tarihi.

Tam da tünelin ucundaki ışığı gördüğümüzü zannettiğimiz günlerde, aslında üstümüze gelenin trenin ışığı olmadığı, gelenin demirden heybetiyle trenin kendisi olduğu gerçeğini yaşadığımız yıllardı. Siren sesleri, anons bulvarlarıydı yaşadığımız. Sinemaya “Ayşecik” geldiğinde mutlu olan kasabanın çocuklarıydık sadece. Sinemalara, şiirlere, tiyatrolara tutunarak acımızı içimize bastırduğumuz, aramızdan kopup ayrılan tertemiz kalpleri, hayallerimizde yaşatarak nefes almaya çalıştığımız bir güzel dünyanın dizesini kurmaya çalışan günlerin çocuklarıydık sadece.

Günümüzde de pek farkımızın olduğunu sanmıyorum. Sadece gölge oyuncularını değiştirdi hayatımızın. İnsanlar biraz daha, hatta çokça bencilleşti açık ara, sevgi ve hoşgörü kalmadı, tüketildi güzelden yana olan ne varsa. Bir şiire nokta koyduğumuzda, gecenin köründe, uykusundan uyandırıp onu bir arkadaşımızla paylaşmaktan mutlu olacağımız insan yok, kalmadı nerdeyse. Tükettik birbirimizi, azalttık, yok sayıyor insanlar insanları, aşkı ve sonunda kendimizi.

Ama tren aynı tren, yol aynı demirden, tünel aynı, ancak üstümüze gelen ışığın hırçınlığı daha gri, daha kudretli, kuvvetli. Kuvvetli, artık iyice belli olmasın, üstümüze gelenin ne olduğu iyice anlaşılmasın diye makinist ışığı sonuna kadar açmış uzunca bir zamandan beri, gözümüz kör olsun,

“karanlıkta dans” edelim diye bas bas bağıyor. Hiç tizlere inmeyi düşünmüyor.

Ancak onların iskaladıkları bir şey vardı. “Karanlıkta dans” etmeyi çoktan öğretmişti hayat dediğimiz “O Güzel Narin Gelin”...

Ü.Y.: M. Proust, “Bir sanatçının bize sunduğu haz, bize bir evren daha tanıtmadır,” derken sanırım şunun altını çiziyor: Sanat eseri herhangi bir şeyi anlatmak, onaylatmak, açıklamak değil bir gerçekliği kavrayış, bir farkındalığı yaşatma biçimi olarak görülmeli. Siz, şiirinizi çocukluğunuz, coğrafyanız, aşk ve hayalleriniz üzerine kurdunuz. Şiirinizde coğrafyanızın mitolojisiyle harmanladığınız kişisel evreniniz şiirinizin aynı zamanda bir bellek sanatı olduğunu gösteriyor. Zeytin ağacı, Çandarlı Körfezi, Bergama, sığırcık sürüsü, sardunya... şiirinizin canlı doğası. Bu renkli tablo, çok sesli müzik “yapmak”la değil biraz da “içine doğmak”la açıklanabilir mi?

H.Y.: Proust, bu sözlerle aslında her şeyi özetlemiş. Sanatçının tanıttığı yeni evren dediğimiz şey, sanatçının iç dünyasından, acılarından, sevinçlerinden, aşklarından, ayrılıklarından, bir çiçeğin farkına varmasından, kısacası ömrünün detaylarından başka nedir ki? Sanatçı, yaşadığı coğrafyayı, evreni, insanı ve onun doğasını nefesinden kalbine çekerken farkında olmadan ruhunun derinliklerinde biriktirdiği kendi ömrünü şekillendiren ne varsa işte onu, hem de derinlemesine çekmektedir. Bir ebemkuşağının eksiksiz tüm renklerini parmaklarının ucunda, kılcal damarlarında hissetmesidir kısacık ömrü onun. Sanatçının, daha doğrusu insanın damarlarında dolaşmaya başlayan bu rengârenk virtüs, zamanla ve dirhem dirhem hayal hanesinin hücrelerini ve onun evrenini kucaklar, sarıp sarmalar ve yeni bir “insan”, yeni bir “şey” yapar tüm bu gelgitlerden. Burada, aslında sanatçı olan, insan değil, doğanın ta kendisidir. Antenlerini özgürce açabilen, duygularının ve duyularlarının dizginlerini bırakabilen, hayatının farkına varabilen ve bunların tümünü, ama renkle, paletle, ama dansla, oyunla, ezgiyle, dizeyle, imgenin sihriyle yorumlayabilen, sanatsal üretimin ışığını kalbinde hissedebilen değil de nedir?

Bellek, bizi yanıltabilir, sanat ve coğrafya ise asla yanıltmaz, yanıltamaz. Tamamı kurgulanmış bir yaşamın veya tamamen tasarlanmış sanatsal üretimin metodik ve matematiksel bir biçimde belli bir dizim halinde yaşanıyor ve üretiliyor olması, doğallığın ve sadeliğin kaçınılmaz tuzağı değil midir?

Eğer şiirimde, sizin dediğiniz gibi bir bütünsellik hissedilebiliyorsa, bu, kurgulanan bir bütünsellik değil, hayatımın samimi, kendiliğinden oluşan doğal içbükey aynasından başka bir şey değildir. Yaşadığım çok sesli bir ömrün, kendi suyuyla yansıyan renklerin izdüşümüdür sadece.

Pikabımda dönüp duran sadece Aşık Veysel’in plağı değil, Jethro Tull’ın, Jimi Hendrix’in, Hendel’in ve Hammamizâde İsmail Dede Efendi’nin çok renkli ve çok sesli senfonisinden başka nedir?

İşte tam da nedenledir ki, senin dediğin gibi “Bu çok renkli tablo, bu çok sesli müzik, “yapmak”la değil de “içine doğmak”la açıklanır” tanımını beni anlatıyor sanki.

Ü.Y.: Şiiri, bir empati (başka-ben) sanatı olarak düşündüğümüzde sizin şiirinizin tanıklığı daha çok “insan olmak” üzerine... İyi insan olmak için güzel şiir yazmalı, güzel yazılmış şiirleri de iyi insan olmak için okumalıyız, dersem şiirin işlevini fazla mı abartmış olurum?

H.Y.: Çok ilginç bir yerden, acemiliğinden, çocukluğundan yakalamışsınız şiirimi. Bizi var eden her şeyi ruhumuzla emzirdiğimize inanırım. Veya tersinden okuyalım cümleyi. Aslında emzirdiğimiz, büyütme çalıştığımız, koruyup kolladığımız şey, bizi vücuda getiren algılarımızın, yaşadıklarımızın, aşklarımızın, hüznlerimizin taş bir aynada yansımalarından başka bir şey değildir.

Çünkü hayatın kılcal damarlarını bir potada eriten tanıklıklarımız, bizi çevreleyen ne varsa hayatımıza dair, işte bunların hepsini kucaklar ve yeniden yaratma sürecini içinde barındırır şiirin güzelim deli kaos süreci.

Bu şaştan oymalı ve arkası kuşlu aynaya baktığımızda, içinde gördüğümüz veya gördüğümüzü zannettiğimiz şeyin “başka-ben”den başka bir şey olmadığını açıkça yaşar ve görürüz.

Mahalle bakkalımız Hüsmen Aga, komşumuz Abdulkadir amca, öğretmenimiz Leman Hanım, çocukluğumuzun “iyi insan”larından. Onlar hiçbir zaman şiir yazmadılar ama birer “iyi insan” olarak yıllar sonra şiirimde kaçınılmaz yerini aldılar. Ve çocuk aklımla hep öyle kaldılar kalbimde.

Elimizden ne gelebilir ki kötüye karşı? Ressamın renkleri, oyuncunun repliği, dansçının parmak uçları, müzisyenin ezgisi, yazarın kalemini kucaklamamız dışında? Kucakladığımız tüm renkleri sanatın, iç benliğimizin sokağa yansımada, barışın yeniden kurulmasında nefes almaya başlayacaktır. Bu derin zaman diliminde şiir, kötü huylu tümörlerin toplumdan temizlenmesini ve bu süpürme savaşında kalbimizin ve özgürlüğümüzün en büyük yardımcısı olacaktır. Genelde sanatın, özelden ise şiirin işlevi iyiye ve güzele varmak, onları yeniden yorumlamak ve üretmek değil midir?

Ü.Y.: Siz, “bitme ey gün bitme şiir” ve “müziğe gömün beni” derken şiiri, müziği ve aşkı insan olmanın en üst derecesi olarak gördünüz. ‘Harmandalı’, ‘halay’, ‘hüzzam’, ‘taksim’, ‘plak’, ‘santur’, ‘blues’... ve ‘caz’ dediniz dizelerinizde. Pek çok şiiriniz bestelendi. “Aşk C’azdır” bir kitabınızın adı. Toplu şiirlerinize de “Beyaz Caz Sokağı” adını verdiniz. Dinçer Sezgin’le söyleşinizde bu “caz” tutkununuzun ipuçlarını vermişsiniz ama...

H.Y. : 60’lı yılların ortaları... Bergama, kış günü. Yılbaşı öncesi ve evimizde bu mutlu günün hazırlıkları sürmekte. Babam, koltuğunun altında büyükçe bir paketle giriyor eve. İki ablam ve ben heyecanla paketin başına geçiyoruz. Masanın üstünde büyük bir sabırsızlık ve titizlikle açılıyor paket. Philips marka, kırmızı beyaz bir pikap beliriyor paketin içinde. Kırılacak kıymetli kristaller gibi yavaşça dokunuyoruz bu büyüğü “şey”e. O ana kadar hep lambalı radyomuzdan dinlerdik dünyanın istasyonlarını bularak müzik denen büyüğü rüyayı. Artık istediğimiz plağı bu şeytansı aletin üzerine koyduğumuzda dilediğimiz sihirbazlar ve müzikleri odamıza gelecekler ve kulaklarımıza özel şarkılar fısıldayacaklar. Rüya biiti diyorduk ki bir başka paketi açıyor babam ve içinden sonradan 33’lük denildiğini öğrendiğim bir plak çıkıyor... All Star Festival... Ella Fitzgerald, Maurice Cheavelier, Louis Armstrong, Nat “King” Cole, Mahallia Jakson, Aditf Piaf adlarını ilk kez okuyorum plağın arkasındaki tanıtım yazısından. Plak hemen dönmeye başlıyor pikabın kanatlarında. Maurice Cheavelier’in şansonu dönmeye başladığında babam bir yandan şarkıyı tercüme ederek mırıldanıyor bir yandan da annemi dansa kaldırıyordu. Bir büyü kaplamıştı evimizi, tanımlanamayan bir sihir. Ve ben ilk kez caz ve blues’un tadıyla ve doyum olmaz lezzetiyle tanışıyorum çocukluğumun ellerinde. Daha sonraları bir eşini daha bularak aldığım ve yedeklediğim bu plak, arşivimin en özel yerini işgal etmeyi sürdürmekte.

“All Star Festival” ile birlikte, şiirimin ve üçüncü kitabım Aşk Cazdır’ın ve diğer kitaplarımın kaçınılmaz temellerinin de yavaş yavaş atılmaya başlamış olduğunu bugün daha iyi anlayabiliyorum.

Özetle, cazın Mississippi deltasında, dok işçilerinin kalbinde, plantasyonlarında, zenci kölelerin pamuk hararlarını çıplak ayaklarıyla bastırıldığı dizginlenemeyen özgür ruhlarından dökülen iç yakarılarının ateşiyle yanan alçakgönüllü bir kıvılcım, şiirimin ritmini de plansız ve programsızca kendiliğinden oluşturdu zamanlardı.

2014 yılında bir şiir dergisi çıkarmayı düşündüğümde ise aklıma gelen ilk ad, arkadaşlarımın da bana taktıkları kod adım olan “CazKedisi”den başka bir ad gelmedi aklıma açıkçası.

Ü.Y.: Siz, şiirinizde kurduğunuz imgeleri nesnel bir karşılığa bağlıyor, ortak dilin içinde kurduğunuz özel bir dille şiiri, araç olarak görmeden okuyan/dinleyene bir “ruh hali” olarak yaşıyorsunuz. Şiirinizin bütününde özelden ise “Beraber ve Solo Ölümler”de şiirinizin insandan yana olduğunu, onun karşısındaki her şeye karşı olduğunu duyuruyor, “ölüm”ü bile karşıtına dönüştürüyorsunuz. Şiirinizi konuşma diliyle mayalarken sözcük seçiminde titiz, imge dünyanızda seçkincisiniz. Sanki ellerinizi gökyüzüne çoğaltıp yitip giden değerlerimizi kucaklamak, korumak istiyorsunuz. Şiirinizi yıllarca (bunca kirliliğe karşı) nasıl temiz tuttunuz?

H.Y.: Kırmızı lambalı radyolarımızı kalbimizde taşıdığımız yıllardı. İstasyon ayarlarını büyük bir titizlikle ve narin parmak ucu kıpırtılarımızla hareket ettirerek, her bir istasyonun hakkını vermeye çalıştığımız insan güzeli yıllarımızdı yaşadığımız. Akşamın kuytularında, Hammamızda İsmail Dede Efendi’den “Beraber ve Solo Şarkılar”ı ailecek dinlediğimiz günlerden kalan çocuklardık her birimiz. Gel zaman git zaman büyüdük ve bir de baktık ki çoğumuzun olduğu gibi aniden kendi zamanımızın katili oluvermişiz. Sağımıza bakıyoruz bir genç ölüm, solumuza bakıyoruz bir çocuk ölüm, karşımızda bize kırmızı/kara dudaklarıyla gülümseyen çoklu bir ölüm tarlası. İster istemez, şiirimde de pamuk hararına çırılçıplak ayaklarla tıklan pamuklar gibi “ne varlığı belli/ne yokluğu yalnızlık” kıvamında kucaklamış gitmiş hayatımı ölümler. Aklımdaysa sonsuz bir halde gelgitlerini sürdüren “Beraber ve Solo Aşklar” vardı. Ama ne gezer, aklım ve yaşadıklarım alıp götürdü beni aklıma başımdan. Hüzün ve ölüm günleri acımasızca geldi çatı hayatımıza ve günümüze, döndü dolaştı, karşıma çıktı çatık alınlı ve gülümseyen kirpikleriyle, Beraber ve Solo Ölümler...

Yitip giden bir hayattı, elimizden kayıp giden insan sevgisi, beraber yaşama ve tek başına yaşama duygusuydu uçup giden kalbimizden. Kötüler iş başındaydı. Atom bombalarının, nükleer araştırmaların, barıştan kartalların, nehirlerin, bağların, zeytin ve incir ağaçlarının üstlerinde ele tepindiği ve kirliliğin baş tacı olduğu zamanın en büyük dilimiydi yaşadıklarımız. Bunca kirliliğe dayanmak, acımasızlığın karşısında durmak, ancak bunca ölümlerin gülümseyen güzelim gözlerine sürme çekmekle mümkün olacaktı. Ancak bu sürme çekmek işi, bilinçli bir kurmaca ve masa başı bir projenin ürünü değil, hayatın, kendi ellerinde büyüttüğü en doğal, en basit, en sıcak ve sade hâlidir...aşkhâli’dir onun.. Ve hayat dediğimiz, şiir dediğimiz “o güzel narin gelin” ve bu güzelim gelinin gerdeğe girdiği gece, tohumlarını öpücüklerle çoğaltır ebemkuşağının altından geçenler.

Bize düşen, ebemkuşağının altından geçerken eteklerimizden dökülen yıldızları itinayla toplayıp, öpe hohlaya bayram yerinde tahta kayıklara binen çocukların kalbine armağan etmektir.

Ü.Y.:Şiirlerinizin toplu baskısı daha önce Yasakmeyve’den yapılmıştı. Son çıkan kitaplarla bütünlüklü bir toplu şiirler kitabının hazırlığı var gibi.

H.Y.: Ömrünü, bir şiiri çoğaltmanın yanı sıra, yayımladığı dergi ve kitaplarla şiirimizi ve özellikle de genç şiiri kucaklamaya adanmış dostum Enver Ercan, titiz bir çalışmayla 2004 yılında iki ciltten oluşan “Beyaz Caz Sokağı” adlı toplu şiirlerimi yayınlamıştı.

Ama rahat durmuyordu kalemim. Ardından “Sarıl Bana Gökyüzü”nü Kaos Çocuk Parkı Yayınları’ndan yayınladım. Ve kaçınılmaz son, yeni şiirler de yerinde durmuyor bir türlü. Onlar da yeni yuvalarına, okurlarına ulaşma çabası içindeler. Önümüzdeki aylarda bir yeni Külliyyat doğuma hazırlanacak.

Osman Serhat ERKEKLİ

- 781
Biz yalnızlığın kullarıyız.
- 782
Biz tanrının şiirini kaydediyorduk, şimdi sokakların şiiri yazılıyor, ama kabul etmek lazım ki sokaklar da tanrının sokakları...
- 783
Çocuk sordu: Hani nerde kanatların?
- Kuş sordu: Hani nerde annemin memeleri?
- 784
Sadece şairler ölmüyor; okullarımız da ölüyor.
- 785
Para hürriyet mi esaret mi?
- 786
Tekel bayiinde suç satmıyorlar.
- 787
Televizyon seyretmiyorum; bilgisayarım yok; çok seyrek kitap bakıyorum; sadece gelen dergileri karıştırıyorum; insanlar alakadar etmeyen şeyler anlatınca dinlemiyorum. Beynimi az eşyalı bir ev gibi mezara götüreceğim; öte dünya varsa oraya.
- 788
Çok güzel melez bir çingene kızı çöpten atık malzeme topluyordu. Belki de biz bilmiyoruz; bu işi yapanlar çok kazanıyorlar... Mutluluğun nerde olduğu belli değil.
- 789
Sait Faik'in adası Burgaz'da lokantalara balıklar balıkhaneden değil taze tutulmuş olarak geliyordu. En son Tuncer Uçarol ile yemiştik. Uçarol, Sedat Umran, Cenk Koyuncu, Haşim Çatış, Cinozoğlu, annem babam, ölümleri ile hayatımdan çok şeyi alıp götürdüler.
- 790
İlk şiirlerimden biri daha. Kitabıma girmedi.

ÇAMAŞIR YIKARKEN

Anne!
Sen her zaman çamaşır yıka
Makinenin sesi
Bana
Ağ bırakmaya giden balıkçı motorlarını hatırlatıyor

Anne!
Sen her zaman çamaşır yıka

Ağustos 1969, Gelibolu

GEMLİK - BURSA YOLUNDA
BİR GÜZ VAKTİ UYANIŞI

Altımızda ölümler ve sis vakti yorgunluğun
Yaşayanlar geçiyor soğuk viyadüklerin tepesinden, dağ yollarından
Anmaya yetiyorsa gücüm beyaz avluları,
Taç yaprakları yeniden
Ve yeniden doğrulabilirim işte
Uzağı yakınlaştıran kederlerden,
Yollardan, kasabalardan
Yontabilirim şehri,
Kara ve bezgin bağırırlarla sancılıyan evlerden
Kuşluk vakti gelebilirim kendime
Vaktim varsa hesaplaşmaya
Çok önceden tanıdığım bir kenti sevmeye gidebilirim
İşte burada giz şiirin her yolculuğu
Burada bir nefret ve demir yumruk
Burada bir aşk ve sonsuz umut
Tüten fabrika bacaları, göğ grisi, ıslıklar
Çaydan çıkan buhar, camları buğulu evler
Kasketli erkekler, omzu dik kadınlar
Kuş ve çocuk sesleri de varsa
Kim bilmez ki bir taşranın uyanışını
Erken kalkan bir sabaha.

Nurgül ULU

HÜZNÜ YOKTU GÖLGENİN

Rıfat Koçak'a

Çok eski bir filmin son sahnesinden güvercinler havalandı.
Sonra başkaları hızlıca tuzaklar getirdiler.
Uçamaktan yorgun,
Uçmayı artık eskisi kadar becermeyen kuşlar için
sahibinden temiz kullanılmış
Sahibi tarafından hep kullanılmış sözde sevgi kapanları.

düşlerini doğuran yaralı
parmaklarını
kabuklarından çıkarıp,
alınını
on ikiden yakaladı.
Tuzaklar kapandı.

Kendi kurduğu kapanda, kendini yakalayan ve artık kimsenin
En çok da kendisinin olmayan güvercin,
Gökle - toprak
Uçmakla - ölüm arasında
Kapıyı hızla çarpıp çıkar gibi bir intihar.
Son sözü söylemiş olanın bir notu olmuyor gelecek zamana.

Hüznü yoktu gölgenin ve gittiğin yerde rüzgâr değildi
Boran,
babasını uğurlayamayan oğuldu!

Şerif TEZGÖRENLER

MELİSA KUŞ KIYAMET

Dik yürü inat gözlerinle melisa
Ki ağaca kokun bürünsün ürkek
Bir ceylan tazeliğin aklımda
Aklımda itaat ve intikam
Yürünmemiş yollar avucunda
Bir düş yeşiline pembe ahdin
Bir dua olabilir mi siyah rimel gözlerinde
Gözlerin mil benim acı fitilim yanmakta
Yanmaz mı cam yanmaz mı Cuma
Kasıklarındaki /ndaki uykun bir rüya
Gerçeğin nü hali ressam tuvalinde
Uçan bir tırtıl ki kelebek kalbinde rüya
Rüya ki özgeçmiş gecenin
İnsafın n-kırıldığı vakit dudakların
Yanakların pembe yaprağın tiril tiril
Gözlerin /m mil

Hızır İrfan ÖNDER

ÜÇLEMELER

gülüşüne susadım
hahar gözlü kızların
git başımdan karakış!...

•

ey zalimler
çizebilir misiniz
kalbimin coğrafyasına da bir sınır?...
•

yaralı bir ceylan gibi ürkektir yaşamım
ey sevmeye doyamadığım yurdum-toprağım
ağtılar yakarak bağrına bas beni!...

•

terk edilmiş köy gibi
mahzundur
yüreğim...

•

yırtıcı bir kuş gibi
dönüp duruyor dünya
tepemde!...

•

ömrüm yaralı bir ceylan
ölüm pusudaki avcı
avladı avlayacak!...

•

ey güneş
boşuna çırpınıp durma
annem gibi ısıtamazsın içimi!...

•

hayat despot
içim mahkeme duvarı
kelebek olmak istiyorum...

•

güneş öpsün artık beni
annem gibi
her sabah!..

Seyit FİLİZKOL

KANAMA

işi bu,
dağda açan kırmızı lalenin.
sırf bahar geldi diye,
kocaman dağı kanatmak!

Mehmet BİNBOĞA

ELVEDA EFELYA...

kalbim
o metruk tenhalık o kırılğan kuş
yıkıntılı şehirlerin aynasında yekinen imge
uzak yağmurlar bekleyen çölün suya hasretiydi
su gidiyor aldırmaıyıp şerha yaralarına kalbimin
yüklenmiş gidiyor evet, kuvva adımlarıyla erkenci bir baharı
şarkıları, zamanları, düşe dair ne varsa sırtlayıp
na varsa umut adına, yarın adına,
olası mutlulukları işte
gidiyor sarı humma, morca gülüş, yeşil dağ...

kalbim
yaşıyor mu bilmem arsız, her gönülden kapı dışarı
bir leylak akşamıydı ben öldüm, şarkılar yetim kaldı
gözlerinde kalakaldım o son bakış kuşlarıyla
sarınıp yasal yongalara bir yanlısım altını çizer gibi
çizdi kalın çizgilerle "ben ellerin deniziyim anla..."
yakamoz var mıydı denizlerde bakmadım
mehtap var mıydı bilmem gözlerinin vadisinde
her şey tekmil muamma...

kalbim
o muazzam kaos, çılgın karmaşa
defnelerden medet uman o keyifli serinlik
dağ yürüse durdururdum, denizler ayaklansa
ırmakları tersine akıttırdım buyursaydı buyurgan
ve kükredi içindeki gururlu azgın aslan
gitmeliyim, gitmeliyim, gitmeliyim, gitmeli
pişmanlıklar yüreğine yuvalanmış sürüngen
saygın bir akşamda cennet, efelya ve ben
yenip bütün tanrıları tam zaferden dönerken
çekti beyaz bayrağını kumral fırtına...

kalbim
yanlış yaşamaklar ediniş büyümlü bir akşamdan
kesti yollarını caddelerde yürüyen bir çiçeğin
çiçek de çiçek yani

yaratırken düşürmüş olmalı yeryüzüne elinden
kanat çaldı gamzelerin kuytusundan tedirgin bir gülüş
ve apansız havalandı kakhaha kuşları
bir cinayet öncesindeki o mukadder müstehzi
gözleri bir kız çocuğu bez bebeği kaybolmuş
yavrusunu bırakıp bir cami avlusuna gider gibi
çekip gitti bakışları tabanca, sözleri mermi
"hoşca kal aşk" demişti en son kaşları çatık
daha dün kralıydım ah o cennet ülkenin
bir noel duası bile değilim artık...

KUŞLAR YALAN SÖYLEMEZ

Erkan KARA

Çoğalıyor ekmeğini çöpten toplayan ile gökdelende oturan, çoğalıyor. Dahası, çöple gökdelen arasında “gönülden de uzak olur” yaşanıyor. Ya, cennet, araf, cehennem, öteye dair değerler evet, şimdi “komedi”ye mi yoksa dünyada değişip dönüşüyor. Büyük felaket; akılda ve kalpte, iyiliğe, adalete körleşme yaygın ve eğemen bir hâl olunca dünden, insan bugüne pek değişmiyordu. Mesafe çok, âh, artık daha çok, açılıyor çöple gökdelen arası. Her şeye rağmen insanda umut bir sır ki yarını beklenir kılıyor.

O vakit, hiç umrunda değil mi? Akıl ve kalp aran kimle? Bir bak! Büyüdükçe yoksa “insan” insanda mutasyona mı uğruyor? Her şeyi göze almış, açık her pencereden yuvalarını evlerin içine kuracak derecede, o kuşlar kadar olmak bir yana, görmüyorduk bile. Oysa, şehirde yaratılışına aykırı davranarak, daha başka, bozulan fitrat nasıl anlatılabilir ki!? Kâl lisanın değil, işte –en açık bir dil– şimdi, hâl lisanın konuştuğu zamanlardaydık artık... Âh, kuşlar yalan söylemez bize, bunu Süleyman ile hüdhüdden bilirdik.

Ve işte bir gün, kimi anlar ciddi bir hava verdiğin o yüzüne, bakıyordu vakt’in, çünkü, bilinenin dışında, gözlerin tertemizdi sihirliliği bir gülcükle. İşte o gün, o da, o saf ve mahzun halinle kalbine götürdü seni. Her yer değerler manzumesi döşenmekteydi, bir bir artık; zamanın modasına uygun “eşya”lar yoktu kalbinde. İşte, günün hiçbir izini bulamadığın o kalbinden, âh, –kaçarcasına– bir an önce çıkmak istedin, nedense. Kendine: gül yetiştirmiyor musun artık? diye sormadı, vaktin de. Ne var ki hiçbir şey herkesin kendi tercihi kadar müstahak değilmiş kendine.

Oysa, sen de “vaktini bulan”lar gibi “hareket”li zamanlardan oraya gelmiştin, her gününü bir lütuf olarak yaşadığın. Sonra, ansızın bir şeyler olduğu hissi, o an sana olan: ağındaki örümcek gibi “hareketsiz zaman”lardı: beklemek ve durulmak, senden istenilen: zamanın bu “basit yaşam”ını yaşaman, yalnızca iyilik ve adalet hakkı içindi ki, kendini bulmak için bilmek, sadeliği kadarsa herkesin, o vakit ne kadar yaşamındaydı o hayat. Yani, dön ve içine bak demektir. Çünkü, kimseler o vaktin kadar bunu sana duyuramazdı.

İşte o gün, gösterilen ân’ın farkına varamamak, her çağın hastalığı: vaktin çocuğu olamamaktandı. Bu, aç, yoksul ve ezilen insanın hâllerini görememek, yani, hakikatten ayrılmak demektir. İşte o vakit, zihni dumanlayan o esrar, başlardı: ben ben diyen taş ocakların kemirishi: baş’lardı: çürümüş her tarafından; bir çağ, irin kan ve salyalar akan; zaman ki yeryüzünden çekilmiş ruh; insanın en büyük bozuluşuydu. Âh, şimdi, kimseler görmüyorsa artık kimseleri, işte bu, etrafın “ben duman” keskinliğindendi.

Müştehir KARAKAYA

CİN RAPSODİSİ

biz inandığımızı söylemişken bile
yalan söylemedik
eğer sizden başka umarımız varsa
gözümüz kör olsun
bol yağmur da düşmesin eteklerimize
ancak o söylerse söyleşiriz
dilleniriz ancak o konuş derse

üç beş kalemdir yerdeki hakimiyet
gökte binlerce ateş top da ne
bir çaput bile yeter
ellerimizi silmek için
siz ipek mendil olurken
sulu gözlülüğün camına

bu fesadı kim çıkardı
cinlerin kehaneti olursa da inanmayız
biz dinleriz
dinlerken üstümüzden döner binlerce kuş

bizi kutsayın
içimizde de dışımızda da
hangi yemişin meyvesi hamdır
biliriz, bize gelen sorgudan

Seyhan ÖZDAMAR

LİSA BANA, BEN LİSA'YA

Karaya mühürlenmiş denizaneleri gibi dönüyorum sonunda
Her çaresiz dönüşümün ardında
Küçükten büyüttüğüm asıl kanıt
Kim görebilir ama döndüremiyorum ki aslımı

Bana Pisagor’un bol kılıklı saatinden bakmayın
Bana karaya mühürlenmiş denizanelerinden bakın
ama saatiniz durabilir, bana bakarken Lisa’nın
Lisa’nın uykuma uymasına izin verin

Hiç çaresiz dönüşün dönüştürdükleri vardır
Karalar başka neye yarar
Lisa bana, ben Lisa’ya
Karalar yoktur

Düş yatağımı seriyorum artık
Düş yatağında açık seçik
Altımda kayan yıldızların
Göksel kurdukları işte bu

Her saydam varlık açılmak üzere
Hiç çaresize kaç saydam kapı kim bilir
Ama kim bilebilir
Lisa bana, ben Lisa’ya nerede

SESSİZ SONE

*Kelimeler ki dallarda kuşlar gibi
Kuşlar ki damla damla sessizlik.
Fazıl Hüsni Dağlarca, Çocuk ve Allah*

bu yağmurlar ki damla damla içinde sessizlik
biriktiriyor ellerinde gecelerin en derin anlamları
nerede başlıyor ve nerede bitiyor bu تنها gök
her şeyi ve tüm sesleri içine alan o büyük sessizlik

ve çalılıklara inen serçeler dinginlik veriyor kalplere
karanlığın koynunda sabaha uyanan güneş gibi güzellik
kim kendini terk etmişse aslında bitmiştir çocukluk
hiç çıkmamaktır oysa hayatın kıyısında kalsa da uzaklık

acemi bir çekilişe başlıyor kelimeler kâğıdın ormanında
sonsuzluk içre uykusundan uyanınca mavi gülüşüyle dünya
evlerin göklere değen çatılarından havalanıyor kuşlar oluk
oluk

damla damla içinde sessizlik ki bu yağmurlar
dinginlik veriyor kalplere ve çalılıklara inen serçeler
kelimeler kâğıdın ormanında acemi bir çekilişe başlıyor

BENİM GÖĞÜM

Üryan bir yakarıştı kalbim yola gelmeyen
Benliğimi keserle oyup göçtüm acının yurduna
Kıyılarımdan gemiler geçmez uzağım şehrin girdabına
Sırrını paylaşıp melengiç ağacının incecik anlar devşirdim

Uzayan repliklerin siyah beyaz kımıltısında
Filmlere sığmayan neşem yok mu ey dost
Toprak sahalardan kovulup asfalt yollara gömüldü
çocukluğumuz
İnsan köküne karışmış babasının büyüdükçe dalları

Söker gibiyim bugünlerde hayatı okumayı
Ezberleri bozan tanrım, saygım sonsuz ilmine
Buğday gibi boy veriyor geçip gittiğim yıllar
Bir sağ bir sol kroşe, eyvah yine mi yenilgi var elde

Yer sofralarından göğün sofrasına çıktık
Gurur duyuyorum çağımla
Balkonlarda bilinmeyen duyguların sessiz gölgesi
Köpürüyor bazen yürek kendi içine akıyor

Benim göğüm yağmurların çıktığı yerdir
Kuşlar uçuşur arada kalbime çarpar
Ağır hasar alırım geceleri
Hele pınarından sular damlarsa gözelerime

12 Şubat 2020

HAİKULAR

HUZURLU HAİKU
Nefes alıyor
Dağların kucığında
Güzün şarkısı.

Dans ediyorum
İzle adımlarımı
Okşanan toprak.

ÂŞIK KUŞ
Gün yetmeyince –
“Rüyama gel olur mu?”
Dedi eşine.

Kenetli eller –
Yarın ilk ötüşümü
Sen duyacaksın.

I.
METCEZİR
Ağıt yakmıyor
Dalğanın rastladığı
Kayanın içi.

Ay sensin dalga –
Hıncımı kucaklıyor
Şefkatle kaya.

II.
ZEMİNİ HAİKUNUN
Kıvamı macun –
Adımlarımın tadı
Kuru karanfil.

Damlıyor çiçek –
Evrilmek için yolda
Kabuk atıyor.

III.
KALBİ HAİKUNUN
Çiçekli harçla
Surlarını sıvıyor
İmparatorun.

Çağında acı –
Yüreğinde kelebek
Baş kaldırıyor.

Nasıl titremez –
İşildasa yeniden
Arınan inci.

Dilinde marşı –
Duyuyor imparator
Dinlemese de.

Nihan IŞIKER

ANİ...

Geceden karanlıktı cümleleri

Yağmursuz bir gökyüzünden düşen yıldırım gibi...

Fatma ARAS

KAR YANGINI

Bir dağın onuruna dokunduk
herkesin yüzünde kış, beyaz yeşilleri örttü
Azrail'in hile şekli
ayazı emziriyor çocuklar

Ey ülkemin yaşlı yanı, yaralar gizlenmiyor
kar yangını karşımızda
ah sesleri yıldızları söktüyor
dakikalar asır olmuş karanlığın içinde
bir bela tufanı var
güle dil olan bülbüller yaza gelmez

Sesle oynayan çığrı aklımıza yazamadık
kimselerin kabul etmediği ölüm
beyaz kor da boğuyormuş insanı
işte vedaların acısı bu
son çığlık, son yolculuk, hal değil

Kar koynuna alıyor çiçeksiz yeryüzünü.

Şubat 2020

Arif METE

GELİŞİGÜZEL

badanasız duvarlarda ve delinmiş gecede
siz kendinize küsecek açık denizler buldunuz
günlerin mahşerin ve yağmurun gecesi gibi
ve kirli bardakların dibinde kalan hatıra gibi
unutulmuş bir güvercin hayallerimde gezindi

nasıl büyütür insanı terinin kokusu
gülmeyi unutulmuş gözyaşımı nasıl kan tutar
sevaplarımı harcadığım bunaklığım
tıkıldım kadımsız odalara kaç yaşımında

ey doğmayan güneş çekil aramızdan çekil
ey yaşanmayan aşk gözyaşı olup dökül
ey gecikmiş ölüm gecik biraz biraz gecik
ey koca boşluk içimizi dışımıza çıkar
bize pahalıya patlayacak bu acı
ölümün sarıya çalan sesiyle
yakacaklar bizi gelişigüzel
ey her mevsim eskiyen yeni yüzüm
ey yeniden kanayan yara ey duasız dilim
hadi bir günah daha işle de görelim

Şerif ERGİNBAŞ

SAVAN SULARI

Baharda
sabahın ilk saatlerinde
bir yamaç patikasından zeytinliğe doğru inerken
bilirken kabaran toprağa ilk senin ayaklarının değdiğini
başın döner bu kaygısız hafiflikten.

Boyun eğiyorum önünde saygıyla
ey zamanı önümde eğip büken büyük erinç!

Toprağı çamur eyleyerek sızmaya başlamış savan suları
yeryüzü yeniden yoğurulmaya başlıyor demektir bu.

Hayatın, şiirin ve düşlerin kendi yasalarıyla varolduğu
bu mavideliğin içindeyiz yine her bahar olduğu gibi.

Güneş ilk kez açmış gibi kendini dünyaya, pırıl pırıl!

Ey çayır çimen, kendi resmine çalışan binbir çiçek
daha ne kadar çıldırabilirsiniz ki gözlerimi
ayaklarım savan sularının içinde
yeşeriyorum ben de sizin gibi
çoklu birlikte.

Turgut KIZILDAĞ

NEFES

Yüreğinin altı bir parça nefeste kaldı.
Tecrübesiz, kısık, kusurlu bir gölgeyi avcunun içiyle
düzledin.
Koydun gözbebeklerine ezber ettiğin neticeyi, ona göre her
şeyi,
Sevda buhranı gölgede kaldığın yüzünü, her ağacı bir
kabahat gibi yükseltir
Gördüm.
Sırtında kaçmanın huzursuzluğu –bil ki intikam kendine
dönük bir çividir.
Bu nerden çıktı, muhteşem sabah kuşları gelince
Koştun yaprakları ve otları kurumuş bir göle
Aslında...
Sakin bir yer değil, boğuş boğuş bir güneş gelmiş kapına
Teller gerili bir sürü beton duvar
Birkaç kırk namlulu silah, sıska ellerinin flama sallayışı ne
anlama gelir
Terliğinde bir raptiye acısı ayağına deşiyor
Uslanmaz bir çift ruhu içinde çarpıştırıyorsun
Hayat bir menfezde aslında
Neyin nesi nefesini her zaman kör eden halin düşer.

Malatya, Ocak 2020

Gülsüm İŞILDAR

ZAMANIN KABURGALARI

Gölgemin üstüne basarak dolaşıyorum,
Avurtlarımı doldurarak üflediğim
Unutulmuş bir kırmızıyı ve
Kemiklerin huzursuz çıtırtısını...
Olimpos, iri memeleriyle
Doyururken tanrıları,
Ağırlığından kırılır
Zamanın kaburgaları ve
Bakışlarıma bakış aradığım
Kuş sesleri toplayan biri,
İsimsiz ısıklıklar yükler
Utançtan pembeleşen
Şeftali tüylerime...

Mudanya,
Çıkartıp geceliğini,
İştahı kabarmış bir denize
Kırbaçlatırken kendini,
Göl/yazının sakin suları,
Yüzünü kırıştırır
Anımsadıkça eksik öpüşlü
Rüzgârı...

diye, ihtişamlı
Taşırken hükümdarları,
Endişe lekesiyle birden,
Yağlı urgan olur
Bıçağı yitik gecelerde,
Şehzadeler arar,
Suskunluk ilmiği
Elinde...

Yeşil'in çinilerine yüz sürer
Emir sultan, ezanla ve
Yorgun geçer I. Murat,
Hareminden, Çekirge sultana
Baygın buhurdanlıklarla...

Ey Bursa, yaralı yatağım,
Tedirgin sevinçlerim,
Yaşamımdan söküp
Monte ettiğim düşlerim...

İbrahim TİĞ

AŞKIM

ben o kiraz ağacının altında ağladım
çocukluğumu unutup, sesim intihara yatkındı
her ateş kendi külünü yaratır demişti usta
yanlış yorumuydu bir ünlemin belki de
ah, yas tutuyorum, göğsümde gülşen-i dil
kırık ve sıyrık

seni gözlerinden öptüm öpeli
dilsizim, yüzüm sırtında koca dağ
gecem en derin yalnızlığım
gölgeme gömülür

en büyük aşkı benim!

Halil GEDİZ

SAKLAMBAÇ

önce, yum gözlerini ve duy inlemelerini salt bilincin:
“sadece bir oyun, sadece bir oyun, sadece bir...”

sözcük, irili ufaklı giz saçar ortalığa, eksilmiş turuncu öğle
uykusundan
izlerinde örtüneceğin, uzun, gebe bir patıkada düşeyaz her
şey,
hem bu oyun da kötü
ve sen görünüyorsun.

köprü, bir köprü kur derdim boşluğu alabildiğine ayırıp
birleştiren, alabildiğine
kısa, çocuklu bir yol, hem bu oyun da bitiyor ve sen Deleuze
sen hâlâ görünüyorsun.

kesik öksürüklerinle ürküttün,
ansız doğurttun
bir daha hiçbir anneye süt olmayacağım tehdidiyle
gövdesiz ağaçları, ebesiz tomurcukları
ışığını kent
belki bu yüzden
yağmur altında
ıslak meşe kabuklarını andırıyordun,
ölgün d ö k ü l ü ş l e r i n yine bu yüzdendi
ve bu yüzden işitecektin kızıl ormanda
kır şarkılarıyla yankılanan merhamet alfabesi
anne sessizliğini

çık artık!
çık hadi!

ıllarında saydamlaşmış

yatık
ağaç
gövdesinden.

Rabia DEVECİ

ÖTEKİNİZ

arza açılan bir bahtsız
ayak izlerine ulaşmak için hayatın
yalanlar devşiriyor dilinizden
tersini çevirip bakacak
öyle çaresiz

bakışınız onu da kaçırdı
kuytusunda nihayet insansız
uslu da durmuyor
düşe batırıp ellerini
yanık ne varsa yeşile sarıyor
yine ortak çıkıyor
üstüne kızılıyorsunuz
kuzusunu kaybeden koyun meler
ah meler

ey arzın merkezindekiler
siz rüzgârınızı estirirken efil efil
başkaları sadece körüğünüz

Kazım ŞAHİN

SESSİZLİK

beni görmeyen rüzgar
sarsıyor kocamış ağaçları
geçen yüzyılda kalan yankı
kayalara yol açıyor
sessizlik

beni hatırlayan boşluk
gökyüzünün şehla bakışıyla
geçerken seni hatırlatan çölde
bir ağaç tıkr tıkr işliyor içimde
yalnızlık

beni görmeyen yağmur
fısıltıyla sarsıyor kayaları
yüzyılda kalmış incelikler
benziyor şiire
ellerimden tutan dalgınlık
sensizlik

beni unutan zaman
suya işliyor
çocukluğumda dinlediğim masal
duruyor kalbimin kıyısında
geçmiş ayrılıklar
çaresizlik

Ümit Şener TA

AĞAÇ

Bir ağacın ömrünü giyinmeli
Yıkılmış şehirlerin anılarında saklanırken
Değişmiyor sana duyduğum özlem
Meleklerin kanatları yok olurken
Her ruh bize güzel
Kapatınca gözlerini
Sarılıyorsun arkandaki duvara
Çarpan kitaplar
Masanın kösesinde eskiyen kilise
Gölgelerle yarışıyorum
Kapıma bir cüce yerleşiyor

Serap Aslı ARAKLI

DÜNYA AĞRISI

Dağlar da sözcükler de yas tutar bilirim
dağlarımı içime konuştuğum şiirlerim var benim
aşkıma harf ve kılıç der kitaplarda uyurum
Hakkârî'de Bir Mevsim'de Gebze aksanlı büyüdüm
dünya ağrısı günbegün *cangüncem* tadında defterlere
saklandım [defterler iyihâl kâğıdı bir yerde, iyi bildim]
kime, hangi yaralıya iyi gelir Dersim gelini hâlim

Hem serap hem aslı olmak olsa olsa Kerem derdi
babam ve Araklı yanımda olsa gözlerimdeki hüzne
gözyaşı değil de fena hâlde namlu derdi
oysaki gözyaşlarından yapılmı hiç silâhım olmadı benim
Tutunamayanlar'da bir sevdalıya tutuldum hiç ölmedim
devlete tutunan şairler bile *Devlet ve Tabiat* okurmuş
sonradan öğrendim [hem Serap hem Aslı olsam da iyi
değilim]

Şiir ve ışığı sayesinde ağırkanlı bir güneşle yıkanıyorum
güneşli karanlıkta pirüpak içim ve kendim
içim ki Mendilimde Kan Sesleri'ne ge(n)ç kanmalar rengi
tüm kanmalar ağrılar ve acılar tamam da dünya ağrısı
benimki [hüznün ve sevincin akranı bir şairim işte!]
ey yokuştan ve tepeden dünyaya seslenen kendim
yatağımı ve yaşamı aşk ve ölüm gibi dipdiri sevdim

Hayat militanı bu hâlim seninle ve dağlarla
kandaki bıçak hızı el ele göz göze dolaşmak istiyor
beni ân
la!

Madenler, 14 Şubat 2020

Mehmet BAYIR

YÜKSEK İRTİFA

bir hengame benliğim
yüksek irtifada.
aklımı eziyor
attığım her bir adım boşlukta.
sabıka yoksunuyum
omzumu sıvazlayan
suça karşı.
aklım ve kalbim
karşının da karşısı.

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 50 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Zühtü Engüdar - Ersin Erdem, Zihni Engüdar, Yalçın Oğuz.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)	Yazıcı çıkışı	: Selman Kırtasiye, Kazım Baykal Cad. No: 14, 16040 Osmangazi - BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.